

ЖУРБА ЗА ЖУРБОЮ

Повільно

Жур - ба за жур - бо - ю, ту - га
за ту - го - ю... Да - ла ме - не ма - ти
за - між мо - ло - до - ю.

— Журба за журбою, туга за тугою...
Дала мене мати заміж молодюю.

Та й ще приказала, щоб я не гуляла.
Щоб я не гуляла, в неї не бувала.

Дев'ятого року поїду до роду.
Ненька не пізнала, зо двору прогнала.

Сусідочки взнали, матері сказали:
— Сусідонько ж наша,
та це ж дочка ваша!

— Сусідоньки мої, зверніть ви її!
Дочка вертається, слізьми вмивається:

— Мати моя, мати, де ж тебе узяти?
Чи тебе купити, а чи заслужити?